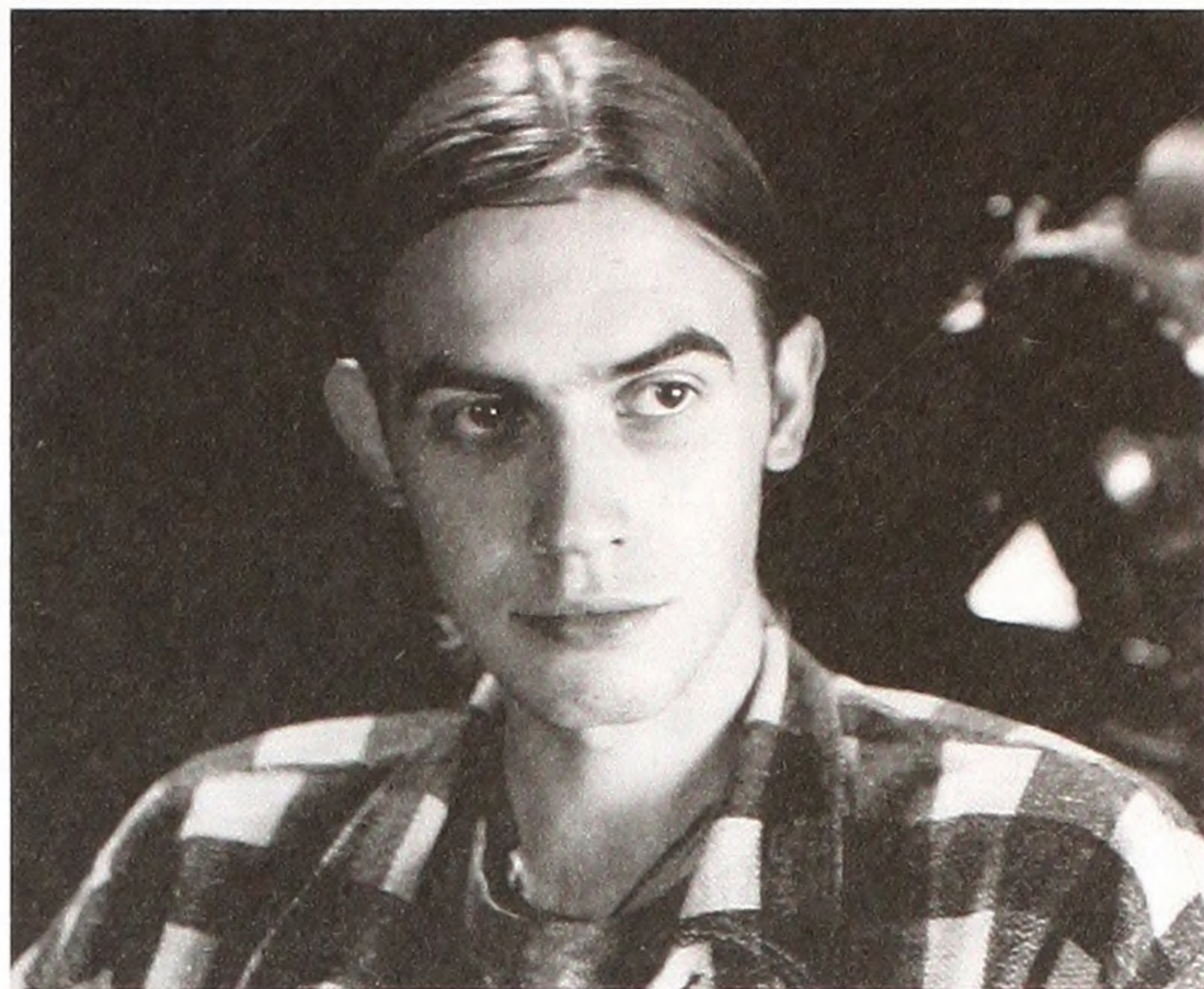

Артем Сухарев (н. 1982, Запоріжжя) — режисер, монтажер, аніматор, музичний редактор. 2004 року закінчив Інститут кіно і телебачення (майстерня Романа Ширмана). 2002–2004 — асистент режисера й музичного редактора на телеканалі «Інтер» у програмі «Сплеск культури?». Монтажер, музичний редактор, аніматор фільмів: «Небезпечно вільна людина», 2004 (реж. Р.Ширман), «Стратити ката», 2005 (Р.Ширман, для ТРК «Росія»), «Російські корені, або Одного разу в Оренбурзі», 2005 (реж. О.Фетісова), «Стояла собі хатка», 2005 (О.Фетісова). 2005 — режисер фільму «Замки України» (спеціальний диплом, а також нагорода за найкращий короткометражний фільм на фестивалі документального кіно «Контакт»). 2006 — автор анімаційних епізодів до фільму Сергія Буковського «Назви своє ім'я».

Артем Сухарев:

«Мені цікаво робити все...»

Розмовляла Роксоляна Свято

— Почнімо з вашого фільму «Замки України». В ньому ви повністю відмовляєтеся від вербального коментаря. І, як здається, це чудовий спосіб уникнути певної «науково-популярності» й надмірної інформативності, властивої багатьом документальним стрічкам... Це окремий випадок чи, на вашу думку, документальне кіно має уникати надмірної словесності й більше використовувати суто кінематографічні виражальні засоби (візуальні, звукові чи, може, навіть анімаційні)?

— Ні, не зовсім. Це прийом, властивий лише для цього фільму.

По-перше, переді мною від початку стояло завдання: фільм мав бути без тексту. По-друге, це фільм видовий, і всі анімаційні моменти, які в ньому з'являються, не мають нічого спільного з історією. Це радше політ фантазії, сни, що сняться цим замкам, або ж історії, які могли б там статися.

Інакше кажучи, відсутність тексту в цьому випадку — конкретний прийом до конкретного фільму. А загалом думаю, що текст дуже навіть може з'являтися в стрічках. Звісно, якщо це цікавий, змісто-

вий і грамотно написаний текст.

— Але тоді виникає запитання: де для вас межа між документальним і художнім кінематографом? Чому я це питаю? Знаю, скажімо, що на фестивалі документального кіно «Контакт» фільм дуже позитивно сприйняли, але основне зауваження журі до вас полягало в тому, що «Замки України» — не зовсім документальний фільм, він певною мірою художній. Як ви кажете, там є місце для польоту фантазії...

— Якщо чесно, мені саме таким чином і найцікавіше робити кіно. Думаю, що для мене ця межа між документом і не документом — виключно в площині етики й етикету. Маю на увазі етику художню, етичність митця.

А все решта, мабуть, можна робити. Особливо якщо так буде цікавіше не лише для мене, а й для глядача, який це дивитиметься.

— Але тоді виходить, що не існує чіткої межі між реальним фактом, документом і його художнім тлумаченням?..

— Для мене особисто ні.

Кадр з фільму «Замки України». Режисер Артем Сухарев. «Укркінохроніка». 2005.

Кадр з фільму «Замки України».

Маю на увазі, що, використовуючи документальний матеріал, можна розповідати якусь власну історію, доносити до глядача те, що думаєш із певного приводу, показувати, як ти дивишся на певну ситуацію.

Сьогодні мені цікаво використовувати в роботі і комп'ютер, і комп'ютерну графіку, і робити якісь вставки. Бо подібні речі суттєво розширюють можливості фільму.

І запитання — буде це документом чи ні — доволі суперечливе, адже ж існують також певні метафізичні шари, сфера думки, ще якась інша сфера...

А завдяки комп'ютерній графіці всі ці сфери можна оприявнити, якось показати.

Крім того, ці сфери такою ж мірою реальні, як і те все, що ми бачимо доккола. І документ для мене включає також і це.

— У «Замках України», як, зрештою, і в попередньому фільмі Романа Ширмана «Небезпечно вільна людина», в якому ви серед художників-аніматорів, наявне поєднання саме цих двох жанрів — документального кіно та анімації. А чи цікавить вас анімація сама по собі?

— Якщо казати про «Небезпечно вільну людину», треба насамперед внести одне уточнення. Так, я справді був художником-аніматором у фільмі, але самі малюнки робив Радна Сахалтуєв. Це — супер-професіонал і супераніматор. А я вже потім тільки збирав і формував самі анімаційні епізоди на комп'ютері...

Щодо анімації, то вона сама по собі мене дуже приваблює. Зараз я зі своїм другом (він займається тривимірною комп'ютерною анімацією) працюю над одним мультиком. Це має бути тривимірний

анімаційний фільм, за часом — приблизно на п'ять хвилин.

І для мене така робота також надзвичайно цікава, бо за допомогою комп'ютера нині можна робити все, що завгодно. Можливості величезні...

— Ваше прізвище фігурує також в і короткометражній стрічці «Російські корені, або Одного разу в Оренбурзі» Олени Фетісової, де ви зробили монтаж. Що для вас було найцікавішим у цій роботі?

— Найцікавішими для мене виявилися самі персонажі. Особливо ж сильне враження було, коли я вперше побачив велетенську панораму Владі*. Це дійсно неймовірно вражає... Побачивши таке, я, звісно, відразу схотів попрацювати з цим матеріалом.

Та й інші персонажі...

Мені було просто дуже цікаво працювати, тому я маю надію, що цікаво було й глядачеві, і він гарно оцінив — або ще оцінить — цю роботу...

— А які враження як режисера комп'ютерної анімації стрічки Сергія Буковського «Назви своє ім'я»?

— І тема, і режисер дуже класні. І матеріал, звісно, неймовірно цікавий...

— Вас до співпраці запросив саме Сергій Буковський?

— Так. Мені розповіли, що треба зробити, а потім показали чорнову версію тих епізодів, сказали, як і де вони мають стояти. І вже тоді — на стадії чорнової версії, так би мовити, каркасної структури, — було помітно і навіть очевидно, що це буде неймовірно серйозна й цікава стрічка, зі своїм особливим авторським поглядом.

Щоправда, на той момент у фільмі ще навіть не було тексту, і Сергій Буковський просто зачитував фрагменти тексту в тих місцях, де вони мали з'являтися. І мені вже тоді дуже сподобалося: й режисерські ходи, й сам сюжет. Просто все видалося дуже цікавим...

— А з якою сферою кінематографа пов'язані ваші найближчі плани? Чи надасте перевагу чомусь одному?

— Ні, я не ставлю собі жодних обмежень. З'являються дуже цікаві пропозиції: запропонували працювати над одним документальним фільмом. Сподіваюся, що вдасться.

Крім того, працюємо над комп'ютерним анімаційним фільмом, про який я вже згадував...

Та, з іншого боку, не маю особливого потягу виключно до чогось одного. Поки що мені цікаво робити все.

*Головними персонажами фільму є чотири вихідці з Оренбурга зі світовим іменем: Мстислав Растропович, Моріс Дрюон, Віктор Черномирдін і Володимир Кибальчич (Владі).

«Злидні» мандрують світом...

Стрічка відомого українського режисера-мультиплікатора Степана Ковалю продовжує збирати міжнародні нагороди. Цього разу вона отримала «приз глядацьких симпатій» на Міжнародному кінофестивалі «Анімадрід» (Іспанія).

Найкращий дебют — український

54 країни взяли участь в XVI МКФ короткометражного ігрового, документального, анімаційного кіно «Послання людині», що проходив улітку 2006 року в Санкт-Петербурзі. Перемогу в номінації «Найкращий

дебют» здобула українка — режисер Олена Бойко з фільмом «Жили собі були».

Продовження телевізійного циклу «Гра долі»

2 листопада в Будинку кіно презентували три чергові фільми з телевізійного циклу «Гра долі», знятого студією «ВІАТЕЛ». Цього разу авторка й ведуча Наталя Сопіт в популярній формі подавала малознані факти з життя трьох відомих вихідців із Чернігівщини — Павла Тичини, Миколи Яковченка й Пантелеймона Куліша, пов'язуючи розповіді про самих персонажів із конкретним історичним контекстом.

Режисер циклу — Олег Туранський, виконавчий продюсер — Галина Криворчук, продюсер — Василь Вітер (режисер «Несамовитого Пантелеймона»). Фільми плануються до показу на 5-му каналі.

